



els nens del sac

El Cep i la Nansa, 2013

Llibre colorista, naïf, tragicòmic, inquietant i salvatge

EL CAVALLITU

Com tots els nens, jo també tenia un somni. Vaig néixer sense cames i volia que m'instal·lessin damunt la sella d'un *cavallitu* de fires i no baixar-ne mai més. Volia integrar-m'hi —meitat nen, meitat cavall—, ser-ne només un, amunt i avall al ritme de la música de fires i voltar i voltar; i cada cop que passés pel davant dels pares, deixaria anar la barra lluent del *cavallitu* i alçaria el braç i somriuria, «adéééuuuu!», i ells, la mare i el pare, em saludarien orgullosos a distància, amb la cadira de rodes al costat, ben a prop, sempre a la vora, i la mare ploraria un cop em perdés de vista, i tornaria a somriure quan el seu fill aparegués de nou en escena, i el pare em miraria amb uns ulls tan derrotats i submisos com els ulls de les vaques a punt d'entrar a l'escorxador, i sempre més hi serien, esperant el retorn circular d'un nen sense cames, un nen de fireta, integrat en un cavall de mentida, i sempre amb un somriure gravat al rostre, tots tres, sense defallences de cap mena, sempre renovant la vida una vegada i una altra.

LA QUARTA EDAT

Cementiri municipal. 21:00h. Els dos esquelets seuen al banc de pedra de l'entrada, parant la fresca.

ESQUELET FEMELLA. *(Mirant als ulls del seu company.)* M'estimes?

ESQUELET MASCLE. *(Convençut.)* Amb tot el meu cor.

ESQUELET FEMELLA. *(Desesperada.)* Però si tu ja no en tens, de cor!

Silenci. L'ESQUELET MASCLE pren la mà de l'ESQUELET FEMELLA i se la passa per entremig de les costelles.

ESQUELET MASCLE. *(Mirant-la als ulls sense deixar-li anar la mà.)* Te n'adones, Hortènsia, que tenim molta sort? Podríem no haver-nos mort i no ens hauríem conegut mai!

ESQUELET FEMELLA. *(Sospirant.)* Ai, Rossend, encara sort que ens vam morir!
(Palpant-li les costelles.) Tens uns ossos preciosos.

ESQUELET MASCLE. *(Amb veu d'enamorat.)* Els teus sí que són preciosos, Hortènsia.

L'ESQUELET FEMELLA abraça l'ESQUELET MASCLE i s'estan una bona estona enganxats, sense dir-se res.

ESQUELET FEMELLA. (*Tirant el cap un xic enrere per poder mirar als ulls del seu company.*) M'estimes, Rossend?

ESQUELET MASCLE. (*Convençut.*) Amb tot el meu cor, Hortència.

EL GEGANT DEL PI

De tant ballar, el Gegant del Pi ha fet un mal gest i s'ha torçat el peu dret. Ja fa massa anys que balla. Té els ossos consumits i les articulacions llimades. Ha quedat estès al bell mig d'un camí de carros que no s'acaba mai, i el sol és a punt de pondre's. Encara sort que avui no hi ha núvols i les estrelles encendran el cel. N'abastarà una amb els dits i, plorant en silenci, la mastegarà lentament, com si rosegués sorra. Després aclucarà els ulls i mirarà de dormir, esperarà que es faci de dia amb l'esperança que el reculli algú. Però sap que això no s'esdevindrà. No té família, i per aquest camí no passa ni Déu. I el Gegant de la Ciutat prou feina té. Com se li ha ocorregut sortir de casa sense mòbil?

EL GALL I LES GALLINES

Descluco només un ull —l'altre el tinc enganxat, farcit de lleganyes. Ja hi torna:

«Qui-qui-ri-quí!»

Cada dia la mateixa història. Quan vaig venir a viure al poble per desintoxicar-me, em pensava que seria una altra cosa. Però ja veig que no. Em dutxo en un tancar i obrir d'ulls, em vesteixo amb la roba d'ahir —i d'abans d'ahir—, obro el calaix, en trec la pistola d'aigua i l'ompló de vermut casolà, d'aquells que hi van. M'amorro a l'ampolla, un parell de tragos curts, nerviosos, i surto disparat a l'era. Engrapo el gall pell coll, li faig obrir un pam de bec i premo el gallet:

«Nyic, nyic, nyic»

Mentrestant, les mateixes gallines esvalotades de sempre em pessiguen les cames:

«Pic, pic, pic»

Elles també volen fer el vermut.

«Tranquil·les, no us poseu nervioses...»

Deixo anar el gall i començo amb les gallines, una a una. Els injecto una bona dosi de vermut casolà a cada una. En acabat, bado boca, m'apunto com cada dia i disparo una llarga estona. Quan s'acaba el líquid, ja no m'hi veig de cap ull. A l'hora de dinar, entro a casa, torno a omplir la pistola amb vi de taula i els disparo una altra vegada i em disparo a mi mateix:

«Nyic, nyic, nyic»

Fem la migdiada ajaguts a l'ombra d'una morera, l'un sobre l'altre, plomes per tot arreu. En despertar-me, tinc cap rodu, però no hi fa res. És l'hora del berenar. Torno a omplir la pistola amb una mica de moscatell i cada cop em costa més

encertar-la. En foto més a fora que no pas a dintre. M'envaeix una lleugera sensació d'eufòria i amanyago una de les gallines per veure si s'hi posa bé. Sorprenentment, avui s'hi posa bé. Però és en va. Sempre és en va. Em deprimeixo terriblement. Torno a entrar a casa i aquest cop reomple la pistola amb whisky de garrafa. És l'hora de sopar plegats. Surto a l'era i algunes de les gallines volen alçar el vol. Belluguen les ales com si haguessin de desaparèixer horitzó enllà, però amb prou feines es mouen de lloc. Apunto al gall amb la pistola, obra el bec i vinga, som-hi altra vegada:

«Nyic, nyic, nyic»

Torna a ser el torn de les gallines. Baden boca una a una i mentre els injecto el whisky de garrafa, puc observar com els ulls se'ls tenyeixen d'un vermell pujat de to, gairebé elèctric. En acabat, em disparo per penúltima vegada. Amanyago un parell de gallines, sense cap mala intenció, només vull companyia. D'aquí a una estona, quan m'hagi passat l'efecte del whisky de garrafa, tornaré a entrar a casa i em fixaré en l'ampolla de lleixiu. L'agafaré amb tremolor de mans, com si cremés, la destaparé i la flairaré. Estaré temptat de buidar el líquid a la pistola. Però finalment me'n desdiré. M'abraçaré a l'ampolla de ratafia —la meva última esperança—, clouré els ulls i pensaré que demà serà un altre dia, que el gall ja no cantarà i les gallines hauran alçat definitivament el vol. I jo podré dormir i dormir fins que ja no tingui son.